

La manta arnada que em cobreix les espatlles deixa passar filagarses d'un fred amargós. M'assec a la cadira, vora la vella taula de fusta. Engrunes de pa i solitud entaforades a les esclotxes. Les pampallugues de l'espelma maregen les ombres que dansen, vacil·lants, per tots els racons. Fixo els ulls a la porta. Segur que la neu ja deu estar començant a acumular-se al defora. Potser no podré obrir-la mai més. Aïllada. Una illa absurda enmig de mars de neu.

Al meu poble no nevava mai. Només una vegada, hi havia vist nevar. Jo era molt petita, però ho recordo bé. Recordo la visió, finestra enllà, d'una llosa igualadora que em negava totes les formes conegudes. La sensació d'ofec. Aquell dia no vaig voler sortir de casa. Pensava que quan trepitgés la màrfega vellutada alguna cosa m'enxarpria els peus des de sota i se m'enduria a un món gebrat on m'envoltarien tot de rostres d'ulls blavosos buits de mirada, que hauria de viure una mort eterna entre cases de gel sense obertures, amb jardins fets de caramells que no sabrien plorar.

La flama de l'espelma consumeix tímida una hora rere una altra. Em té els ulls presoners. L'única noció del temps. La neu ja deu haver cobert completament la porta, probablement la finestra i tot. Sento — físic, dens— el silenci que s'ensenyoreix de l'exterior. Tot el pes mut de la neu abraonant-se lent i constant contra les parets de la cabana, sepultant-me en un talús fet d'oblit blanc, on ningú no em sabria trobar. Si és que algú em volgués venir a trobar.

Creuo els braços damunt la taula i hi reposo el cap. La flama, cada cop més feble, em fa adéu amb un petarrelleig. Potser m'adormo.

...

Obro els ulls, inútils enmig de la foscor. No sé si és de dia o encara de nit. L'encarcament del coll em diu que han passat unes quantes hores. Busco a les palpentes la capsa de llumins. L'obro, en trec un i l'encenc. El ble jeu retut sobre les restes de l'espelma. Al meu darrere sento un respir lent, greu, com si algú agafés aire. Una bafarada d'alè gelat em mossega el clatell i apaga el llumí. Crec que era l'últim. No em giro. M'ajec de nou sobre la taula. Els meus dits topen amb els reguerots de cera endurida, i començo a gratar-los amb les ungles. D'aquí a una estona els ulls se m'acostumaran a la foscor.

Jordi Serra i Garrido.

Peren·neus

o també: **en·neu·morat**, poema **tonal** en quatre moviments

per a (i amb) l'Anna

I.

Si m'hipnotitzes, no hi ha **distància**.

Perplex, et veig entre els arbres **escultòrics** que la **voluptuosa voluptat** de desembre ha **despullat**, en el vol blanc, erràtic i **serè** de les grans aus **migratòries**, en els camps macerats per les **neus** segadores o en el paviment arcà de les ciutats humides que **trepitjo**, amb l'alegria d'haver-hi núvols.

Si m'hipnotitzes, no hi ha **distància**. **Només** un viatge tranquil, d'instants, amb **destinació** vers el millor dels **destins**.

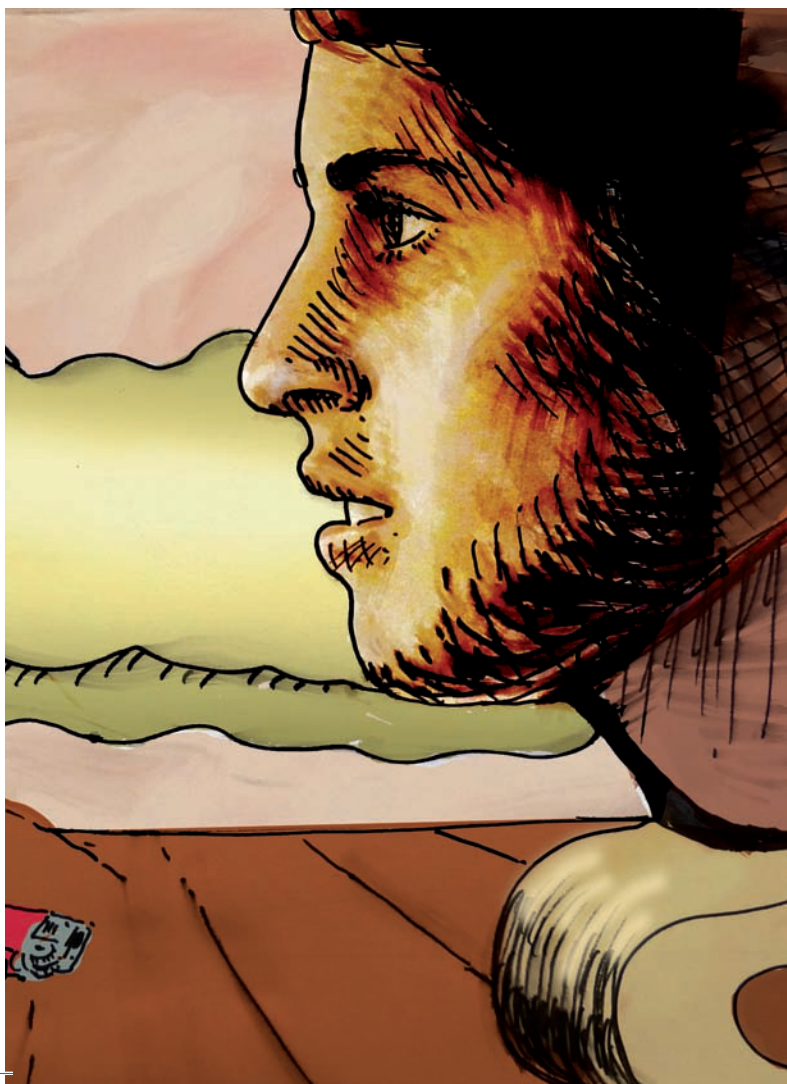

II.

Sempre portes la nit,
i sempre m'emportes a la nit,
desarmant-me, d'ulls tancats o oberts,
amb els cops de foc que irradia la teva boca pirinenca,
plaers encertats de vins i fums.

Sota els estels, a la velocitat dels trens que et porten lluny,
vull venir sempre en els teus braços, ser l'objecte preferit dels teus ulls i concertar l'amor, cremant, en l'iglu de les teves nits perennes.

La foscor amb tu és llum
que esclata en laberints de tendreses i desitjos.

Alexandre Nunes de Oliveira va néixer a Évora, arcana ciutat del sud de Portugal, l'any 1974, el de la Revolució dels Clavells. A Lisboa i a Barcelona, va estudiar filosofia i comunicació, i es va dedicar a l'assaig, al periodisme cultural i crítica d'arts, i al cinema i espectacles. Paral·lelament, també va desenvolupar activitats com a músic, videocreador, comissari d'exposicions, conferenciant, poeta i recitador. Enamorat de la diversitat lingüística, escriu en diferents idiomes i acaba de publicar un poemari en castellà, *Todas las Cicatrices*, per l'editorial El Llop Ferotge. Col·labora també amb Orella Activa i és fundador del col·lectiu poètic-artístic Teories de la Inspiració de Girona, ciutat on viu des de 2008.

III.

Tres ocells veloços
M'has robat
Entre les deu portes de la teva nit
Mentre nevava en illes septentrionals encara per visitar.
El més curiós de tot,
És que no s'entrebanquen, els nostres nassos alpins.

IV.

Esguard
Esborro el vidre dels perills, finestra tancant amb vistes a la boira que cau dels rius freds del nord. La neu es fon amb els carrils de la ferrovia com si fossin amants.

El tren és ferm. A dins, calor, insospitada, i una porta que s'obre a la felicitat, somni possible, per vint-i-cinc abrils a venir.

M'impulsa la fascinació de les planes gelades, on obrint camí arribaré a la teva pell suau i càlida, per conèixer-te a fons.

I hi som.

Sabates a l'aire, cors a l'aigua, la península que s'aixeca entre súpliques de mestissatge plaent. A la teva habitació, amb la millor de les temperatures, concretarem aquella classe d'indústries que els humans porten a terme entre quatre parets i a sobre dels matalassos, quan els petons ja no són només boca a boca.

Girona / Novara, hivern 2012-2013

Alexandre Nunes.